

FRITSI PÉTER

Anyu folyton éhes

Huba a harmadik nap fedezte föl a várromot, ahogy a délutáni nap-sütésben az erdő széle mellett kanyargó ösvényen bandukolt. Először csak egy sötét foltot látott az egyik távolabbi domb mögött, majd ahogy közelített hozzá, úgy tűnt elő egyre több és több a romból. Először csak az egyik széltépte, csálén álló tornya, később a félig ledőlt falak teteje, majd maga a vár, amely egy sárgás sziklán állt. Huba akkor úgy érezte, valami egészen különleges dolgot fedezett föl, valami titkosat, amely később csak az övé lesz és senki másé. A szíve izgatottan kezdett kalapálni.

Csak ne menj túl messze!

Az anyja mindig ezt mondta, bármit kérdezett tőle. Két nappal ezelőtt érkeztek a kempingbe, de Huba egy hónapja másra sem tudott gondolni, mint hogy végre eljönnek nyaralni. A szüleivel soha nem mentek sehova, se moziba, se strandra, de még vidékre sem, hogy valami távoli rokonokat meglátogassanak. Mikor megkérdezte egyszer ennek az okát, az apja megvonta a vállát, és azt felelte: Lehet, hogy vannak valahol rokonaink, de én nem tudok róluk.

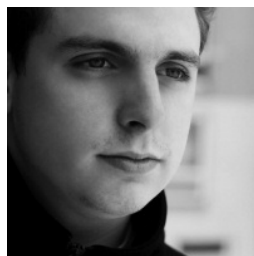
Szóval, maradtak otthon egész nyáron, miközben Huba összes barátja elutazott valahova, ő pedig néhány tévézéssel és mászkálással töltött nap után keservesen unatkozni kezdett. Így amikor az anyja bejelentette, hogy eljönnek ebbe a kempingbe két hétre, Hubát valami egészen mámoros érzés kerítette hatalmába. Hallotta már az osztálytársaitól, hogy milyen egy nyaralás, és bár tudta, hogy itt nem lesz tengerpart, de úgy képzelte, egy gyönyörű, kétszintes faházban lesznek majd, amihez egy kisebb medence is tartozik. Olyan nagyon szeretett volna megmártózni egy saját medencében.

De aztán hamar szembesült vele, hogy a hely, ahova megékeztek a szöges ellentéte annak, amit a képzeletében megálmodott. A kempinget rozsdamarta kerítés övezte, belül a területet derékig érő gaz uralta. A ház csupán egyszintes volt, apró terasszal, az egyik oldalsó falában öklömnyi lyukakkal. Az ablakokat védő zsalugáterekről lepatogzott a festék, és az egyik ferdén lógott a keretében. Medencét persze nem talált, csak fát meg bokrokat mindenfele.

Hubának könnybe lábadt a szeme, és azt mondta:

– Haza akarok menni!

Mire az apjától kapott egy taslit, nem túl erőset, Huba mégis zokogni kezdett tőle. Azon a napon nem csinált mást, csak a terasz sarkában duzzogott, miközben a szülei kipakoltak a házba. Huba hamar rájött, hogy ők az egyetlen lakói a kempingnek. Sőt, évek óta az egyetlenek! Korábban azt hitte, majd egész nap játszani fognak, labdázni és társasozni, vagy ha a szülei éppen nem érnek rá, biz-

tos talál egy másik gyereket, akivel elütik az időt, de a többi házat elhagyatottan találta. Az egyiknek félig nyitva állt az ajtaja, a belsejéből pedig valamilyen émelyítően édeskés bűz áramlott, amely a frászt hozta rá.

Az anyja elmagyarázta, hogy ők fogják rendbe szedni a helyet, majd lenyírják a fűvet, és újrafestik a kerítést, még a házakat is kipofozzák, cserébe pedig ingyen lakhatnak itt. Így a szülei reggeltől délutánig csak dolgoztak, Huba pedig folyton úgy érezte, ha segíteni akart nekik, hogy csak láb alatt van és fölösleges. Amikor aznapra befejezték a tatarozást, kiültek a teraszra, és kibontottak néhány langyos sört, hogy estig azt kortyolgassák. Ha Huba megpróbált beszélgetni velük, mindig ugyanazt az elutasító választ kapta.

9 Végre tudok egy kicsit napozni, nem akarok most játszani, Huba. Különben is, túl fáradt vagyok hozzá – mondta az anyja.

– Egész évben nincs időm olvasni, fiam, úgyhogy most olvasni fogok. Különben is, túl fáradt vagyok hozzá – mondta az apja.

– És akkor én mit csináljak? – kérdezte Huba.

– Menj és sétálj egyet – felelte az apja anélkül, hogy fölnézett volna vaskos könyvéből. – Fedezd föl a tájat – intett a környező fák felé. – Engem ennyi idős koromban ki sem lehetett rángatni az erdőből.

– Csak ne menj túl messze! – tette hozzá az anyja. – Ha kiáltok, akkor meghalld ám!

Így Huba bemerészkedett a fák közé, keresett magának egy megfelelő méretű botot, amit kardként tudott használni, majd egyre hosszabb sétákra indult a lombkoronák nyújtotta kellemes hűvösben. Az ösvényt a második napon fedezte föl, de csak a harmadikon mert végigmenni rajta, miközben azon aggódott, hogy ilyen távolságból már egészen biztosan nem hallja meg, ha az anyja szólítja.

A várrom teljesen lenyűgözte. Ahogy a falakat alkotó, félig szétmállt téglákat szemlélte, úgy érezte, valami egészen ősi dolog előtt áll. Azelőtt csupán képeken látott várakat, illetve egyszer az osztállyal egy osztálykiránduláson járt is egyben, de az merőben eltért ettől. Az nem volt ilyen romos és ilyen öreg, a berendezett termeivel szinte műnek tűnt emellett.

Kétszer is körbejárta a romot, mielőtt fölmerészkedett volna a sziklába vájt, eső kop-tatta lépcsőn a boltíves bejáratig. Ott megtorpant, és néhány pillanatig csak bámult befelé, miközben hűvös szellő csiklandozta az arcát. Bent a levegőt nyirkosnak és a kintinél jóval hidegebbnek érezte. A vár alját a legnagyobb részen elszáradt falevelek és korhadt gallyak borították, de ahogy helyiségről helyiségre haladt, talált ott elhajított sörös dobozokat és néhány állatcsontvázat is. Jó párszor megsuhintotta a botját, miközben elképzelte, hogy a vár bátor lovagja, aki bármilyen ellenség ellen képes megvédeni azt.

A kislány a szeme sarkából pillantotta meg, miközben egy szűkebb folyosón nyargalt keresztül. Visszament, hogy biztosan jól látta-e, és a fiú valóban ott állt neki háttal, és az egyik falat bámulta kitartóan. Óvatosan közelebb merészkedett, miközben azon gondolkodott, hogyan szólítsa meg a másikat anélkül, hogy nagyon megijesztené.

– Szia! – köszönt rá a fiú Hubára, anélkül, hogy hátrafordult volna.

Huba annyira meglepődött, hogy el is felejtette viszonzni a köszönést. Helyette annyit mondott:

– Nem akartalak megijeszteni.

– Nem ijesztettél meg – vont vállat a fiú. – Tudtam, hogy itt vagy. Már a várfalról láttalak.

– Föl lehet menni a várfalra? – kérdezte Huba izgatottan.

– Persze. – A fiú végre felé fordult. Sápadt, de barátságos arca volt. Vértelen ajkai mögött apró tejfogak lapultak. Szakadt inget és rojtosra kopott nadrágot viselt. Meztőláb

volt. Mögötte a fal egy jelentős részen megfeketedett, mintha valaki régebben tüzet rakott volna a tövében. – Ha akarod, megmutathatom.

– Az tökre jó lenne.

Követte a fiút végig a szűk folyosón, míg ki nem értek egy nagyobb nyílt térre, aminek az egyik sarkából töredezett lépcsőfokok vezettek föl egészen a vár tetejéig. Huba hátán folyt a veríték, és lihegett, mire fölértek, a másik fiúnak viszont meg sem kottyant az út. A várfalról az egész völgyet be lehetett látni, apróbb, zöld dombjaival és a közöttük elterülő lankákkal. A kemping valahol a fák takarásában lapult.

– Huba vagyok – mondta Huba, miközben megtörölte a kézfejjével a homlokát.

– Dezmér vagyok.

– Furcsa egy név.

– Ahogy a tied is.

Huba erre elmosolyodott, habár egy kissé bánta, hogy nem csak kizárólag övé a vár, de azért tetszett neki, hogy van társasága.

– Tiéd ez a vár? – kérdezte tőle. – Nem akartam elvenni ám.

– Nem az enyém – rázta meg a fejét Dezmér. – Ez a vár már régóta senkié.

– Milyen rég?

– Évek óta.

– Az jó hosszú idő.

– Az.

Egy darabig hallgattak, és csak a tájat szemlélték. Később Dezmér dobta el az első követ, és Huba addig követte a tekintetével, amíg el nem tűnt a falak alatti gazban. Versenyezni kezdtek, hogy ki tud messzebbre hajítani, a várfalból lemálló darabokat használva. Utána lent kergetőztek és kardoztak, míg Dezmér egyszer el nem találta Huba csuklóját, aki erre pityeregni kezdett.

– Nem akartalak bántani – mondta.

– Tudom – felelte Huba.

– És itt laksz a közelben? – kérdezte Huba, amikor megnyugodott.

– Igen, itt. Az apám építette ezt a várat – mutatott körbe Dezmér.

– Hazudsz!

– Nem én! – ingatta a fejét a másik fiú, és törökülésben lekuporodott a földre, majd a botjával az elszáradt leveleket kezdte turkálni. – Apám mindig azt mesélte, Anyu karcsú volt és kecses, amikor megismerte, de én már csak hatalmas asszonyként emlékszem rá, akinek minden egyes lépésénél döngött a padló és rezgett a tokája. Ketten voltunk gyerekek az öcsémmel, és nagyon szegények voltunk. Apám nagyon ritkán kapott munkát, és nagyon keveset fizettek neki, ha egyáltalán rendszeren kifizették. Napi két szem krumpelit és egy szelet kenyeret ettünk, emlékszem, milyen mohón faltunk be bármit, amit az erdőben találtunk, szedret vagy gombát, mindegy volt. Hús olyan ritkán került az asztalunkra, hogy az ízét sem tudtam felidézni. – Huba elhelyezkedett Dezmérral szemben, és figyelmesen hallgatta a történetet. – Apám kőműves volt, és gyakran el kellett utaznia egy vagy akár két hétre is, miközben mi otthon maradtunk az öcsémmel. Anyámnak mindig is nagy volt az étvágya, és képes volt egész nap enni, miközben nekünk alig adott valamit. Ha apám észre is vett ebből valamit – habár vaknak kellett lenni, ha nem –, nem szólt érte egy szót sem. Mi az időnk nagy részét kint töltöttük a szabadban, mert anyánk egyre éhesebb és ingerlékenyebb lett. Mikor elhaladtunk mellette, belecsípett a karunkba vagy az oldalunkba, olyan erősen, hogy utána kék-zöld lett tőle a bőrünk. „Hát menten megzabállak, te kis édes!”, „Kiharapok belőled egy darabot!”, „Beteszlek a sütőbe, és szaftosra sütlek.” Ezeket mondogatta, miközben a szemével folyton méregetett minket.

Éjjelente alig aludtunk valamit, mert annyira rettegtünk, összebújtunk a takaró alatt, és összerezettünk a legapróbb neszre is. Aztán egyik alkalommal, amikor apánk éppen otthon volt, megtalálta a kutat.

– Milyen kutat? – kérdezte Huba, amikor látta, hogy Dezmér nem folytatja

– Az már egy másik történet. Ideje hazamenned, Huba, eltelt a délután.

Huba fölpillantott a felhőtlen égre, és meglepődött, hogy a napsugarak nem tűznek be a várfalak közé. Fölpattant, és a boltíves bejárat felé indult. Dezmér követte. Már a sziklába vájt lépcsőkön lépdelt lefelé, amikor hirtelen megfordult.

– Holnap visszajövök, akkor elmeséled a többit is?

– Igen, persze.

– Akkor, szia!

– Szia!

Mikor visszaért a kempingbe, már jócskán szürkült, és attól tartott, majd jó nagy letolást fog kapni a szüleitől, de ennél nagyobbat nem is tévedhetett volna. Mindketten a teraszon ültek a műanyag székeiben, és aludtak. Előttük az asztalon két üres borosüveg volt, az apja pedig olyan hangosan horkolt, hogy távolról is hallani lehetett.

Huba óvatosan bökölte meg az anyját, hogy fölkelte. Először ki se nyitotta a szemét, csak elhessegette a kezével, mintha valami idegesítő bogár lenne. Kicsit később aztán ráemelte álomtiszta tekintetét, és mintha meglepődött volna, hogy ott találja.

– Huba, neked már rég ágyban kéne lenned – mondta.

– Még nem is vacsoráztam.

Kiegészülés önmagunkkal, objektumok, 2017

– Csinálj magadnak szendvicset, a hűtőben mindent megtalálsz hozzá. Bár nem ártana néha kihagynod, elég jó húsban vagy. – Azzal újra lehunyta a szemét.

Huba végül egy vajás zsemlet evett meg az ágyában, de sokáig nem jött álom a szemére. Forgolódott egyik oldaláról a másikra, miközben az ablakok zsalugátereit néha megrázta a szél. Dezméren rágódott és a történetén. Vajon hol lakhatott a fiú? Emlékezett rá, amikor az apja megmutatta neki ezt a helyet a térképen, közel-távol még egy apróbb települést sem lehetett látni. De akkor mit keresett ott a várban? Lehet, hogy árva volt vagy elszökött otthonról, azért voltak olyan szakadtak a ruhái. Elszökött, mert félt az anyjától, és azóta ott él a várban.

Arra gondolt, mielőtt elaludt volna, hogy holnap mindenképpen visz neki valami ennivalót, hátha az jobb kedvre deríti.

Másnap izgatottan várta a délutánt, mivel délelőtt az apjának segédkezett az egyik háznál. Szerszámokat adogatott föl neki, miközben az apja egy létrán állt. Unalmasnak találta, de még véletlenül sem akart szembeszállni a szülei akaratával, hátha később nem engedik el sehova. Ezért türelmesen nyújtotta föl egyik szerszámot a másik után, majd megebédelt, hogy aztán titokban szendvicseket pakoljon egy szatyorba Dezmérnek. Mire kiért az ösvényre, már rohant, miközben a szatyor ide-oda lengett az oldalánál. Kereste a másik fiút fönt a várfalon, de nem látta sehol sem. Remélte, hogy ott lesz. Szeretett volna segíteni neki, szerette volna, ha egyszer mosolyog. Ez is este jutott az eszébe: Dezmér soha sem mosolygott.

Ott találta a fiút, ahol előző nap is, a megfeketedett várfal előtt, amiről el nem szakította volna a tekintetét.

– Helló! – köszönt rá.
– Szia, Huba. Látom, visszajöttél.
– Igen, és hoztam neked szendvicseket.
– Köszönöm. – Dezmér elfogadta a felé nyújtott szatyrot, de anélkül, hogy belekukkantott volna, egyszerűen maga mellé helyezte a földre. – Azt hiszem, örülök, hogy visszajöttél. Sokszor elfelejtem, milyen rossz magányosnak lenni. Jól éreztem magam tegnap.

– Én is. Van kedved játszani?
– Mit szeretnél?
– Bújócskát.
– Rendben.

Huba háromszor rejtőzött el egymás után, de Dezmér hihetetlen gyorsasággal talált rá, hiába hitte azt minden egyes alkalom után, hogy meglelte a tökéletes búvóhelyet. Dezmér csak egyszer bújtt el, de azt olyan jól csinálta, hogy Huba sehogy sem volt képes a nyomára bukkanni, hiába járta végig a romot helyiségről helyiségre, a másik fiút mintha egyszerűen a föld nyelte volna el.

Végül kétségbeesetten visszatért arra a helyre, ahonnan elindult, miközben folyamatosan szölongatta és a sírás kerülgette. Megállt a várfalon sötétlő fekete folt előtt, és jobban szemügyre vette. Bár sem tegnap, se ma nem szentelt neki különösebb figyelmet, de most mégis valahogy másnak tűnt. Vajon nagyobb lett? Eddig is egy embert formázott? Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse, de akkor Dezmér szólalt meg a háta mögött.

– Ipiapacs! – és tenyerét a várfalnak ahhoz a részéhez ütötte, ahol korábban Huba számolt húszig.

– Csaltál! – pördült meg Huba.

– Nem csaltam.

– De igen, csaltál! – Huba nem azért lett mérges, mert a másik fiú nyert, hanem azért, mert úgy érezte, magára hagyta. Magányos volt, pont úgy, ahogy otthon szokott lenni. – Az volt a szabály, hogy csak a váron belül!

– És nem is mentem ki.

– Akkor miért nem találtalak meg?

– Jobban ismerem ezt a helyet, mint te – vont a vállát. – Itt voltam, amikor épült.

– Már megint hazudsz!

– Nem hazudok, Huba. Kijártam apámhoz az építkezésre. Akarod hallani a történet többi részét is? – Huba tétován bólintott, miközben Dezmér letelepedett az egyik fal tövébe. – Gyere, ülj ide mellém, ne ácsorogj ott! – Huba egy méterrel arrébb foglalt helyet, és igyekezett nem elárulni, hogy milyen kíváncsi is valójában. – Emlékszel, tegnap hol hagytam abba?

– A kútnál!

– Valóban – biccentett Dezmér. – Igazából nem tudom, hogyan történhetett, hiszen egész életünkben azon az egy helyen laktunk, abban a házban. Ilyenkor az ember úgy ismeri a környező vidéket, mint a tenyerét. De néha mégis előfordul, hogy egy napon egy másik utat választ hazafelé, rátéved egy másik ösvényre, majd onnan egy újabbra, hogy aztán egy olyan tisztáson bukkanjon ki, amit eddig még sohasem látott. Apám is valahogy így akadhatott rá arra a kútra. Ki tudja, mióta állhatott ott, igazából csupán egy nagyobb luk volt a földben, körülötte kövekkel, a tetejét indák futották be. Az öcsém elmentünk, és megkerestük, miután apám beszélt róla, de nem találtunk benne semmi különösét, beledobtunk egy kavicsot, majd hallgattuk, ahogy faltól-falig verődve leér az

aljára. De apám azt állította, hogy a kútból valaki beszél hozzá, azt mondta, egy tündér él a kút alján, és megmondta, hogy hova menjen legközelebb dolgozni. Mi az öcsémmel nem értettük a dolgot, anyánk meg nem törődött vele addig, amíg tudott mit enni. Hiába kiabáltunk bele a kútba és vártunk a szélénél órákig, a saját visszhangunkon kívül soha nem kaptunk választ. Igen ám, de amikor apám legközelebb visszatért, háromszor olyan jól keresett, mint a korábbi munkáival. Utána aztán el sem lehetett szakítani a kúttól, mindennap kijárt oda, és több órát ott töltött. Mikor legközelebb elutazott, még több pénzt hozott haza, egyre többet és többet, ahányszor csak elment.

– Akkor gazdagok lettetek? – kérdezte Huba. Ő mindíg azt szerette volna, ha a szüleinek több pénze van.

– Úgy is mondhatjuk. Egy idő után már mindennap hús került az asztalra, emlékszem anyám vaskos ujjaira, ahogy a véres saft lefolyik rajtuk, mohón falt be mindent, ami elé került, soha nem hagyott maga után maradékot. Apám nem csak több pénzt keresett, de hírnevet is szerzett, így történt, hogy egyszer fölkereste egy gazdag férfi, hogy építsen neki egy várat. Akkor összeget ajánlott érte, amit csak egy bolond utasított volna vissza. Apám keze alatt tizenegy kőműves dolgozott, amikor elkezdték építeni a várat, mégis, amit estére fölhúztak, azt reggelre leverte a vihar, nem haladtak semmit sem, mert nap nap után földrengés vagy forgószelel tette tönkre a munkájukat. A gazdag férfi őrjöngött, a többiek boszorkányságról suttoztak. Apám tehetetlenségében újra felkereste a kutat, hogy megtudja, mitévő legyen. Egy napot és egy éjszakát töltött ott, és végül megkapta a választ.

– És mi volt az? – Dezmér már megint idegesítő módon akkor hagyta abba a történetet, amikor igazán érdekes volt.

– Azt ma már nem tudom elmesélni.

– Ez nem ér!

– Sajnálom. Haza kéne menned, Huba. Túlságosan jószívű vagy, túlságosan megkedveltelek. A szüleid már biztosan keresnek.

Hiába gyözködte Dezmért, hogy folytassa még a mesélést, a fiú egyetlen szót sem szólt már hozzá utána. Még hogy hiányozna a szüleinek, talán azt se vennék észre, ha eltűnne végleg! Dühösen trappolt hazafelé az ösvényen, miközben lomha legyek zümmögtek körülötte. Arra számított, hogy a szülei majd ott lesznek újra a teraszon, de csak az asztalt és a két műanyag széket találta ott. Bement a házban, és ott sem lelt senkit. Lassan eluralkodott rajta a pánik, és bár rátört a sírhatnék, visszatartotta a könnyeit. Először csak halkán szólongatta őket, majd végül torkaszakadtából kiabált, de nem válaszolt neki senki. Leszaladt a terület aljáig, ahol a kocsival parkoltak, de szőrén-szálán a jármű is eltűnt, akárcsak az anyja és az apja.

Estig kint ült a teraszon, és várta, hogy valahol felbukkanjanak, vagy előugorjanak az egyik házból, miközben majd jót nevetnek mindannyian a viccen, aztán együtt megvacsoráznak, és lefekszenek aludni. De persze nem így történt, nem jött vissza senki, miközben őt lassan körbeölelte a sötétség és a néma csend – az erdőből egyetlen nesz sem hallatszott. Kétségbeesetten indult vissza a vár felé, miközben az ösvényt csupán a Hold ezüstös fénye világította meg. Egyszer megakadt a lába egy kiálló gyökérben, és véresre horzsolta a térdét a földön.

A vár sötéten tornyosult a sziklaormon, falai szinte feketének tűntek.

– Dezmér? Dezmér, itt vagy? – hívta a fiút, miközben áthaladt a boltív alatt. – Én vagyok az, Huba.

Dezmér ismét csak ott állt a fekete folt előtt, és megfordult, amikor Huba belépett a helyiségbe.

– Mindig eljöttök, hogy halljátok a történet végét – mondta egészen halkán, szinte már suttogva.

– Én nem... ezt nem érted, Dezmér. A szüleim eltűntek, nincsenek sehol.

– Talán csak sétálni mentek a közelbe. Te is szeretsz elkóborolni.

– Elvitték a kocsit.

– Akkor meg bevásárolnak. Vagy éppen téged keresnek.

Nos, ez mondjuk nem jutott eszébe, de érezte, hogy nem ez az igazság. Egyszerűen megfélekedtek róla, és itt hagyták.

– Itt maradhatsz, amíg vissza nem jönnek, addig elmesélem, apám hogyan húzta föl ezt a várat... Úgy gondolom, megbeszélte a többi kőművessel, vagy fizetett nekik, de ez végül is nem lényeges. Azt hazudta anyámnak, hogy aznap főznek valami finomat a vár-nál, és mindnyájuk feleségét vagy kedvesét vendégül látják. Azt mondta neki, hogy sok hús lesz ott, anyámnak pedig több sem kellett. Másnap székéren kivitette magát a vár-hoz, ahol a többi férfi szerszámokkal a kezében várta. Először nem is értette, mi történik, míg csak az első kőműves – talán éppen az apám – az arcába nem sújtott. Addig ütötték és rugdosták a földön, amíg bele nem halt. Később aztán egy üstben vizet melegítettek, és addig főzték benne a testrészeit, míg le nem mállott róluk a hús. A csontjait porrá őrülték, és a malterba keverték. Másnap aztán semmi nem rombolta le, amit előzőleg fölhúztak.

Huba nem mert szólni semmit, a történettől a hideg futkosott a hátán. Ráadásul Dezmér olyan szenvtelen hangon adta elő, mintha csupán arról beszélt volna, mi történt az iskolában. És vajon eddig is ilyen hegyesek voltak a fogai, vagy csak a holdfényben tűnt úgy?

– Hát így épült meg ez az elátkozott vár. De itt még nincs vége, mert apámnak még egy árat meg kellett fizetnie, az öcsémet. Egy nap szó nélkül magával vitte a kúthoz, és egyszerűen belehajította, tudom, hiszen ő mesélte el. Tudod, milyen veszélyes megkapni, amit akarunk? Ezt megtanulta a vár ura is hamar. Miután beköltöztek ide, futár kereste fel őket, de amikor ideért, a kaput nyitva találta. Az udvaron nem talált senkit, ezért benézett a konyhába, de az is üresen állt. Az első halottakat az egyik szolgálólány szobájában találta meg – anya és lánya voltak –, némán feküdtek az ágyban, tekintetük a semmibe révedt, miközben kedvesen mosolyogtak. Hiába futott a futár egyik szobából a másikba, mindenhol ugyanaz a látvány fogadta: az ágyban fekvő halottak, mosollyal az arcukon.

– És aztán? – kérdezte Huba remegő hangon. – Aztán mi történt?

– Azóta nem lakja senki ezt a várat, Huba. Csak az anyám és én.

Huba ezt nem értette.

– És apukád?

– Anya megette. – Huba azt hitte, rosszul hallotta, amit a másik mondott az előbb. – Jaj, Huba, nem kellett volna visszajönnöd ide sötétben. – Dezmér tekintete valahova a vállá fölé tévedt. Az a fekete folt, jutott Huba eszébe, azt bámulja folyton! – Örültem a társaságnak, de anyu folyton olyan éhes...

És akkor valami hozzáért Huba tarkójához, mire ő sikoltani kezdett.